

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Turandot, příběh lásky, která vítězí nad vším

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 24.03.2026 0:00, Datum importu: 24.03.2026 0:12, Zdroj: Patriot, Rubrika: Scéna, Strana: 134, Periodicita: Měsíčně, Vydavatel: Jaroslav Baďura, Země: CZ, AVE: 18 743 Kč, GRP: 0,22, OTS: 20 000, Čtenost: 20 000, Plocha: 34768 mm²

Někdy se to tak sejde a z jednoho dlouho plánovaného divadelního večera se stane rovnou celodenní kulturní výprava. Přesně to se mi přihodilo 27. února 2026 v Divadle Antonína Dvořáka. Po dopolední veřejné generálce činoherní novinky Bůh jsem se večer vrátila do stejného sálu ještě jednou – tentokrát na operu Turandot Giacoma Pucciniho.

A byl to návrat, který stál za to.

Ostravská inscenace měla premiéru již v prosinci 2024, v roce 100. výročí úmrtí jednoho z největších hudebních skladatelů Giacoma Pucciniho a také 100. výročí vzniku opery, která patří mezi velké tituly repertoáru opery **Národního divadla moravskoslezského**. Pucciniho poslední opera je dodnes jedním z vrcholů italské operní tradice – velkolepá hudba, výrazné sbory a silné pěvecké party vytvářejí dramatický příběh kruté princezny, která nechává své nápadníky buď vyřešit tři hádanky, nebo přijdou o hlavu.

Hudebně je inscenace velmi působivá, a právě hudba byla pro mě tím, co večer jednoznačně neslo.

Představení dirigoval Jakub Klecker a orchestr měl energii i tah, který Pucciniho hudba potřebuje. Monumentální sborové scény se střídaly s intimnějšími momenty.

Velký dojem na mě udělali především pěvci v hlavních rolích. Francouzská sopranistka Frédérique Friess zpívá Turandot v Ostravě jako svůj debut v této roli, ale už ji znám z dřívějších inscenací – například z Bohémy nebo Verdiho Ernani – a její dramatický soprán se pro chladnou a nepřístupnou princeznu velmi hodí.

Tenorista Luciano Mastro jako princ Kalaf patří k oporám ostravského souboru a podle kritiků je právě tato role jednou z jeho nejsilnějších. Recenze zmiňují zejména „tenorový volumen a sílu hlasu“, které uplatňuje v dramatických pasážích, zatímco slavná árie Nessun dorma vyznívá velmi impozantně. Já pro to mám jen slovo krása.

Osobně se mi moc líbila Veronika Rovná v roli Liu. Její postava přináší do monumentálního příběhu křehkost a lidskost. A zejména lásku, pro kterou je ochotna obětovat i život.

Celkově na mě večer působil jako velmi dobře „usazená“ inscenace, která po více než roce od premiéry žije vlastním životem. Velké sborové scény, výrazné pěvecké výkony i Pucciniho hudba dohromady vytvářejí typ operního večera, který diváka jednoduše vtáhne. Někoho může zaskočit překvapivě moderní pojetí scény a kostýmů, ale propojení pohádkového světa a reality dávají prostor zapojit vlastní fantazii.

A přiznám se, že po dopolední činohře plné argumentů a etických otázek byl večerní návrat do téhož divadla vlastně příjemným kontrastem.

Místo debaty přišla velká emoce, silná hudba a operní monumentalita. A někdy přesně takový divadelní den člověku připomene, proč se do divadla pořád rád vrací.

Rubriku Scéna připravila Šárka Macurová

Autor fotografie:

Popis fotografie: Luciano Mastro (Kalaf, jeho syn, neznámý princ), Frédérique Friess (Turandot, princezna). Foto: Martin Popelář

Autor fotografie:

Popis fotografie: Luciano Mastro (Kalaf, jeho syn, neznámý princ). Foto: Martin Popelář

Turandot, příběh lásky, která vítězí nad vším

Luciano Mastro (Kalaf, jeho syn, neznámý princ), Frédérique Friess (Turandot, princezna).
Foto: Martin Popelář

Někdy se to tak sejde a z jednoho dlouho plánovaného divadelního večera se stane rovnou celodenní kulturní výprava. Přesně to se mi přihodilo 27. února 2026 v Divadle Antonína Dvořáka. Po dopolední veřejné generálce činoherní novinky Bůh jsem se večer vrátila do stejného sálu ještě jednou – tentokrát na operu Turandot Giacomo Pucciniho. A byl to návrat, který stál za to.

Ostravská inscenace měla premiéru již v prosinci 2024, v roce 100. výročí úmrtí jednoho z největších hudebních skladatelů Giacomo Pucciniho a také 100. výročí vzniku opery, která patří mezi velké tituly repertoáru opery Národního divadla moravskoslezského. Pucciniho poslední opera je dodnes jedním z vrcholů italské operní tradice – velkolepá hudba, výrazné sbory a silné pěvecké party vytvářejí dramatický příběh kruté princezny, která nechává své nápadníky buď vyřešit tři hádanky, nebo přijdou o hlavu.

Hudebně je inscenace velmi působivá, a právě hudba byla pro mě tím, co večer jednoznačně neslo. Představení dirigoval Jakub Klecker a orchestr měl energii i tah, který Pucciniho hudba potřebuje. Monumentální sborové scény se střídaly s intimnějšími momenty.

Velký dojem na mě udělali především pěvci v hlavních rolích. Francouzská sopranistka Frédérique Friess zpívá Turandot v Ostravě jako svůj debut v této roli, ale už ji znám z dřívějších inscenací – například z Bohémy nebo Verdiho Ernani – a její dramatický soprán se pro chladnou a nepřístupnou princeznu velmi hodí.

Tenorista Luciano Mastro jako princ Kalaf patří k oporám ostravského souboru a podle kritiků je právě tato role jednou z jeho nejsilnějších. Recenze zmiňují zejména „tenorový volumen a sílu hlasu“, které uplatňuje v dramatických pasážích, zatímco slavná árie Nessun dorma vyznívá velmi impozantně. Já pro to mám jen slovo krása.

Osobně se mi moc líbila Veronika Rovná v roli Liù. Její postava přináší do monumentálního příběhu křehkost a lidskost. A zejména lásku, pro kterou je ochotna obětovat i život.

Celkově na mě večer působil jako velmi dobře „usazená“ inscenace, která po více než roce od premiéry žije vlastním životem. Velké sborové scény, výrazné pěvecké výkony i Pucciniho hudba dohromady vytvářejí typ operního večera, který diváka jednoduše vtáhne. Někoho může zaskočit překvapivě moderní pojetí scény a kostýmů, ale propojení pohádkového světa a reality dávají prostor zapojit vlastní fantazii.

A přiznám se, že po dopolední činohře plné argumentů a etických otázek byl večerní návrat do téhož divadla vlastně příjemným kontrastem. Místo debaty přišla velká emoce, silná hudba a operní monumentalita. A někdy přesně takový divadelní den člověku připomene, proč se do divadla pořád rád vrací.

Luciano Mastro (Kalaf, jeho syn, neznámý princ). Foto: Martin Popelář

Rubriku Scéna připravila Šárka Macurová

PATRIOT

Když překonáte strach,
může vzniknout LÁSKA

WWW.PATRIOTMAGAZIN.CZ

Turandot, příběh lásky, která vítězí nad vším

Luciano Mastro (Kalaf, jeho syn, neznámý princ), Frédérique Friess (Turandot, princezna).
Foto: Martin Popelář

Někdy se to tak sejde a z jednoho dlouho plánovaného divadelního večera se stane rovnou celodenní kulturní výprava. Přesně to se mi přihodilo 27. února 2026 v Divadle Antonína Dvořáka. Po dopolední veřejné generálce činoherní novinky Bůh sem se večer vrátila do stejného sálu ještě jednou – tentokrát na operu Turandot Giacomo Pucciniho. A byl to návrat, který stál za to.

Ostravská inscenace měla premiéru již v prosinci 2024, v roce 100. výročí úmrtí jednoho z největších hudebních skladatelů Giacomo Pucciniho a také 100. výročí vzniku opery, která patří mezi velké tituly repertoáru opery Národního divadla moravskoslezského. Pucciniho poslední opera je dodnes jedním z vrcholů italské operní tradice – velkolepá hudba, výrazné sbory a silné pěvecké party vytvářejí dramatický příběh kruté princezny, která nechává své nápadníky buď vyřešit tři hádanky, nebo přijdou o hlavu.

Hudebně je inscenace velmi působivá, a právě hudba byla pro mě tím, co večer jednoznačně neslo. Představení dirigoval Jakub Klecker a orchestr měl energii i tah, který Pucciniho hudba potřebuje. Monumentální sborové scény se střídaly s intimnějšími momenty.

Velký dojem na mě udělali především pěvci v hlavních rolích. Francouzská sopranistka Frédérique Friess zpívá Turandot v Ostravě jako svůj debut v této roli, ale už ji znám z dřívějších inscenací – například z Bohémy nebo Verdiho Ernani – a její dramatický soprán se pro chladnou a nepřístupnou princeznu velmi hodí.

Tenorista Luciano Mastro jako princ Kalaf patří k oporám ostravského souboru a podle kritiků je právě tato role jednou z jeho nejsilnějších. Recenze zmiňují zejména „tenorový volumen a sílu hlasu“, které uplatňuje v dramatických pasážích, zatímco slavná árie Nessun dorma vyznívá velmi impozantně. Já pro to mám jen slovo krása.

Osobně se mi moc líbila Veronika Rovná v roli Liú. Její postava přináší do monumentálního příběhu křehkost a lidskost. A zejména lásku, pro kterou je ochotna obětovat i život.

Celkově na mě večer působil jako velmi dobře „usazená“ inscenace, která po více než roce od premiéry žije vlastním životem. Velké sborové scény, výrazné pěvecké výkony i Pucciniho hudba dohromady vytvářejí typ operního večera, který diváka jednoduše vtáhne. Někoho může zaskočit překvapivě moderní pojetí scény a kostýmů, ale propojení pohádkového světa a reality dávají prostor zapojit vlastní fantazii.

A přiznám se, že po dopolední činohře plné argumentů a etických otázek byl večerní návrat do téhož divadla vlastně příjemným kontrastem. Místo debaty přišla velká emoce, silná hudba a operní monumentalita. A někdy přesně takový divadelní den člověku připomene, proč se do divadla pořád rád vrací.

Luciano Mastro (Kalaf, jeho syn, neznámý princ). Foto: Martin Popelář

Rubriku Scéna připravila Šárka Macurová